

ПЕРЕДАМО З ПОКОЛІННЯ В ПОКОЛІННЯ ТРАДИЦІЮ ВДЯЧНОСТІ!

Звуки мідних труб завжди зворушують нашу душу. В неділю, 13 листопада після обіду духовий оркестр сповіщав ківерчанам про Свято Подяки. В Будинку культури волонтери зустрічали гостей, даруючи пакуночки, в яких були: запашна булочка підприємства «Золотий дар», «Новий заповіт», а також книга «Світогляд» в трьох томах та коротка історія «Пересопницького Євангелія». Зустріч приурочена ювілею української Першокниги – Пересопницькому Євангелію, якому виповнилося чотириста п'ятдесят років. Разом з ківерчанами святкували й гості – молодіжний хор з Луганщини та духовий оркестр із міста Луцьк.

Багато поколінь українців пам'ятали та постійно розповідали про Святу книгу, а також зберегли її до наших днів. День Подяки – це особливий час! Свято подяки за врожай, за Біблію, за Україну. Це чудова можливість зібратись разом і подякувати Господу, бо ж від Нього залежить зріст рослин та дозрівання плодів, саме Бог дарує мирне небо і добробут.

Минулого року зроблено хороший крок на рівні громади міста – закликали один одного відроджувати вдячність у серцях. І це дуже важливо та необхідно, щоб не стати черствими людьми. Пам'ятаєте слова, знані, мабуть, кожним ще з дитинства: «Хліба нашого насущного дай нам на щодень» (Єв. Луки 11:3). Це – з молитви «Отче наш», якої нас навчали мама, тато чи бабуся... З діда-прадіда передаються слова цієї молитви від серця до серця.

У книзі Псалмів сказано: «Що ми чули й пізнали, і що розповідали батьки наші нам, того не сховаємо від їхніх синів, будемо розповідати про славу Господню аж до покоління останнього, і про силу Його та про чуда Його, які Він учинив!» (Пс. 77:3-4). Передаймо з покоління в покоління традицію вдячності! Це ж чудово, коли люди є вдячними. Великий українець Тарас Григорович Шевченко заповів:

*«Учітесь, читайте,
І чужому навчайтесь».*

Й свого не цурайтесь».

Ми не єдині, хто святкує День подяки. Є хороші приклади інших народів, які варто знати і наслідувати. Президент Авраам Лінкольн після складних часів громадянської війни проголосив День подяки національним святом і сказав: «Я запрошую всіх моїх співгромадян відкласти всі справи і відзначити останній четвер листопада як День подяки і хвали нашому благословенному Отцю в небесах. І нехай під час подяки Йому кожен із нас просить прощення за непослух. Будемо палко просити Всемогутнього Бога зцілити рани народу і подарувати щастя, миру і єдності». Чудові слова гідні, щоб їх повторювати. Так само в Канаді День подяки є державним і загальнонародним святом. Варто і нам мати такі національні традиції.

Старші люди ще пам'ятають, а молодші дізнаються з книг, як у давні часи в українській сім'ї голова родини – дідусь або ж батько – навчав дякувати в молитві за хліб, за їжу на столі. Перед сном – дякувати Небесному Батькові за прожитий день, за життя, здоров'я, за Україну. Збережімо і передаймо традицію вдячності наступним поколінням. На святі наймолодші

його учасники врочисто передали хлібину представникам старшого покоління, а від них прийняли Біблію – як хліб духовний. Усі разом щиро подякували Доброму Небесному Батькові за Біблію, за врожай, за Україну! Нехай наша спільна вдячність летить до неба!

Вітальні слова очільників влади міста і району – Володимира Жгутова, Михайла Марчука, Леонтія Кричевича вселяють підбадьорення.

- Дякуємо вам за працю і служіння, що ви звершуєте заради громади міста, району та області. Нехай усі ваші починання і зусилля, які ви докладаете, заохотять багатьох людей цінувати стосунки і бути вдячними за все, що маємо. Нехай благословить Вас Всемогутній Бог, - мовили організатори свята. - Покоління змінюються – одні відходять, інші приходять. Що ж передається з роду в рід? Нехай наступні покоління отримають від усіх нас хорошу традицію Свята подяки.

«Дякую, Боже, за мир у моїй стороні, маки червоні на схилах козацьких степів, дякую, Боже, за милість Твою на землі», – співалося у пісні. Діти декламували вірші про хліб. Адже День подяки – це невелика зупинка. Це мить, коли ми згадуємо і подумки оцінюємо важку працю весняної пори, довгі спекотні літні дні і кропітку працю збору врожаю восени. Невпин-

свідчить, що лише на Землі Господь насадив рослини, тому що тут Творець помістив вінець усього творіння – людину. Задля життя людини Бог продовжує гріти рослини сонцем, поливати їх дощами ось уже багато віків. Немає на планеті жодної іншої країни, яка була б забезпечена чорноземом так, як наша Україна. Їх площа становить більш як половину території нашої держави і сьому частину у світі. У той час, коли людство шукає рішення глобальної проблеми нестачі харчів, ми маємо особливий дарунок від Всевишнього – місце щедрих врожаїв. У нас є вдосталь хліба.

Ще у серпні видання «Обозреватель» повідомляло, що «Урожай 2011 року – другий за величиною в історії незалежної України». (рекорд - 53 млн. тонн – досягнутий у 2008 році). А генеральний директор асоціації "Укроліапром" сказав: «На сьогодні Україна виробляє соняшникової олії кількістю як раніше виробляли всі регіони Радянського Союзу». Також на сайті Всесвітньої організації торгівлі повідомляється, що «Україна в цьому році – найбільший світовий експортер соняшникової олії». А яка слава картоплі виродила в кожного селянина! Та й абрикоси, і сливи, і яблука щедро зібрали господарі цього року. Навіть, не привидляючись ретельно до таблиць із цифрами, ми

світ цього світового шедеву. 2011 рік було проголошено ювілейним роком Пересопницького Євангелія, яке ще називають українською Першокнигою, унікальною пам'яткою української культури, української мови, святинєю українського народу, національною святинєю, перлиною книжного мистецтва. Але для кожного християнина найбільша цінність цієї Книги полягає в тому, що Слово Боже зрозумілою мовою змогло торкнутися душі і розуму тих, хто його читав і чув.

В районній газеті ми вже неодноразово розповідали про появу Пересопницького Євангелія. Тож віримо, що велика праця над цією Святою Книгою є проявом любові до свого народу. Складним був шлях Пересопницького Євангелія. Не знищили його цар Михайло, який у 1622 році видав указ про спалення «Учительного Євангелія» Кирила Ставровецького. Не знищив і Петро I, видавши в 1720 році указ, який забороняв друк книг українською мовою. Ніби символічно, написане в Західній Україні, воно пройшло і східними землями, як знак особливості єдності. Без сумніву, Пересопницьке Євангеліє є великою мовною скарбницею, бо, на думку спеціалістів, саме з нього починає формуватися українська літературна мова. Ідеї, записані у Євангелії, знайшли своє відображення у творах багатьох знаних

усі усвідомлюємо, що маємо чудовий урожай! Слава Богові за це!

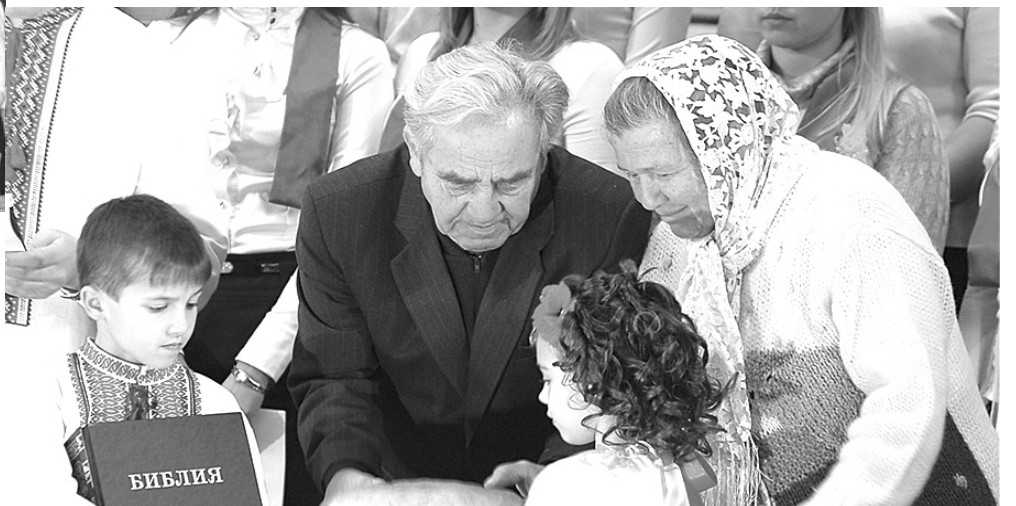
Зрозуміло, що для вирощення кожної картоплини чи зернини докладено багато людських зусиль. Працьовитість завжди була і є характеристикою наполегливих людей. Від сотворіння Всевишній помістив людину в едемському раї, щоб вона порала та доглядала цей сад (Бут. 2:15). Лінь – це протиставлення задуму Божому (щоб людина працювала, підтримувала порядок і отримувала за це нагороду через врожай). Віримо, що й нині не перевелися щирі трударі на нашій українській землі.

Людина – це не тільки тіло, яке потребує поживи фізичної, але й безсмертна душа. Душа ж людини прагне їжі духовної. Добрий Господь турбується не лише про тіло, подаючи нам все необхідне, але й про душу. Тому й дарує хліб духовний – Святе Письмо. Пересопницьке Євангеліє є таким духовним хлібом для українців, адже до

митців, зокрема, Тараса Шевченка та Григорія Сковороди. Євангеліє вплинуло на науку, культуру, освіту та мистецтво.

Починаючи з 1991 року, стало традицією під час присяги Президента на вірність народові України поряд з Конституцією України та Актом проголошення незалежності України розмішувати Пересопницьке Євангеліє як найдорожчу духовну святиню, як знак того, що наші очільники беруть відповідальність за керівництво країною не тільки перед народом, але й перед Богом. Так присягав Леонід Макарович Кравчук, Леонід Данилович Кучма, Віктор Андрійович Ющенко та Віктор Федорович Янукович.

Нам усім необхідно подолати розрив між Євангелієм на столі і Євангелієм у серці. Всі ми різні, але об'єднує нас Євангеліє. Ми, як нація, зберегли Пересопницьке Євангеліє, проте не зберегли його принципи у своїх серцях. Пересопницьке Євангеліє засвідчує, що фундаментальні цінності в Україні є християнськими. Та з сумом необхідно зазначити, що

цього видання не існувало перекладу Слова Божого українською мовою. Євангеліє – це частина Нового Заповіту, в якій розповідається про життя Ісуса Христа на Землі.

Подія, до якої приурочений захід, стала значною віхою в історії української державності. 450 років тому до народу прийшло Євангеліє зрозумілою мовою. Це за 300 років до Котляревського світ почув староукраїнську мову цитатами Святого Письма.

Враховуючи унікальність події, яка стала знаковою не лише в мовознавстві, але й в історії, культурі, освіті, керівництво нашої держави вирішило вшанувати дату виходу у

відхід від Євангельських цінностей деморалізує суспільство й підриває основи української держави. Покоління змінюються – одні відходять, інші приходять. Що ж передається з роду в рід, адже ми маємо лише одне життя...

Свято закінчилось, але Євангеліє рідною мовою продовжує звучати і спонукає наші серця битися частіше, тому що є живим посланням Ісуса до нас... Друзі, читаймо Євангеліє, живімо згідно його слів та дозволяймо вдячності поселитися в наших серцях, у щоденному житті.

Людмила ОЛІШУК.

Фото надав Леонід БАНДУРА.